

HOOFDSTUK 1

DE KONINKLIJKE BRUILOFT

Zonder traditie heeft een volk geen geschiedenis, en zonder trouw heeft het geen toekomst.

- Koning Seraldyn, 511 na de val van Astartis

‘Ik wil terug,’ piepte een stemmetje vlak naast Yvalana’s hoofd. Een fel lichtje fladderde naar haar schouder en nam de vorm aan van een fijkje.

‘We moeten eerst Doryne vinden,’ zei Yvalana, terwijl ze haastig verderliep. Haar stem klonk eenzaam in de stilte van het donkere woud. Haar voeten zakten weg in de zachte sneeuw, en de kou drong door haar mantel heen.

Bibberend keek ze om zich heen. Ze stond op een bergrug, maar de omgeving kwam haar totaal onbekend voor. Was ze al langs die dikke, verwrongen boomstam gelopen? Overdag kende ze elke boom maar in het duister leken ze allemaal hetzelfde.

‘Bang?’ vroeg Fyn, die om haar heen danste. Het fijkje wist precies wat ze voelde. Met een misselijkmakend gevoel realiseerde ze zich dat ze verdwaald was. Ze had een bediende mee moeten nemen. Ze had nooit zo laat het woud in moeten gaan. Ze had...

Een onheilspellend geritsel trok haar aandacht. Fyn fladderde verschrikt op en verdween in de vouwen van haar mantel. Yvalana tuurde naar de donkere struiken. Wat als ze te ver het woud in was gelopen? Wat als ze in het gebied van de heer der rovers was? Of als ze in het Wilde Woud terecht was gekomen? Het kwaad in het Wilde Woud groeide. Er deden de laatste tijd afschuwelijke verhalen de ronde. Mensen die in het Wilde Woud waren gelokt, en daar verscheurd waren door afzichtelijke monsters. Monsters met lange klauwen en tanden en bloeddoorlopen ogen.

Een wilde paniek maakte zich van haar meester. Ze moest hier weg! Yvalana begon te rennen, van de berg af. De sneeuw stooft op waar haar zilveren schoentjes neerkwamen. De zwarte takken waren als lange, kromme handen die naar haar grepen. Ze struikelde over een boomwortel en rolde door de sneeuw naar beneden, tot ze zich vast kon grijpen aan een boom en bleef liggen. Hijgend stond ze op, en klopte de sneeuw van haar kleren. Ineens schaamde ze zich voor haar paniek. Ze wilde dapper zijn. Een dochter van de machtige Anafamilie was toch zeker niet bang in het donker? Ze haalde diep adem.

Ik heb je nodig, Fyn, dacht ze. Het fijkje gehoorzaamde en zette wat van haar energie om in magie. Ze kon de kracht voelen, als een warm vuur in de kou, als een licht in de duisternis. Het gaf haar zelfvertrouwen.

Dankjewel, Fyn, zei ze in gedachten.

Ze begon de magie te sturen zoals ze al zo vaak had gedaan. Het stroomde vanaf haar tenen door haar lichaam, helemaal tot in haar hoofd. Daar splitste de stroom zich om naar haar beide ogen door te vloeien. Haar ogen begonnen te veranderen. Als het minder donker was geweest had je kunnen zien hoe het lichte grijs van Yvalana's irissen in een felle kleur blauw veranderde, en de pupillen groot werden.

Haar zicht was een moment lang wazig, maar toen stelde ze haar ogen scherp en zag ze elk klein detail alsof het klaarlichte dag was. Ze keek voorbij de bomen en zag vage omtrekken van bergruggen. Yvalana wist meteen waar ze was. Hier was ze weleens geweest om

bessen te plukken met Doryne. Het was niet eens in de buurt van het Wilde Woud. Ze haalde opgelucht adem.

Er klonk weer geritsel. Een tak zwaaide naar haar toe en de sneeuw vloog eraf in haar gezicht. Ze gilte, en even stond ze met grote ogen naar de tak te staren. Ze zag een groene fonkeling op de bladeren, die snel verdween. Dit moest Doryne gedaan hebben.

Ze draaide zich om en zag daar Doryne staan die haar hand nog uitgestrekt hield naar de tak. Haar smalle gezicht glom van pret en haar donkere ogen straalden.

‘Ik volgde je al even,’ grinnikte de prinses, ‘je begon ineens te rennen als een gek!’

Yvalana zuchtte. Ze liet de magie wegvloeien, zodat ze niet te veel energie gebruikte. Haar ogen werden weer grijs, en haar scherpzicht verdween. ‘Heel grappig, Doryne. Maar wat doe jij hier zo laat? Iedereen wacht op je!’

Doryne keek ontwijkend langs haar heen. ‘Ik was aan het praten met de bomen.’

‘O, echt waar?’ vroeg Yvalana ongelovig. ‘En dat waren niet toevallig bomen in het Grauwe Woud?’

‘Nee, dat is veel te gevaarlijk. Hoe kom je daarbij?’

‘Omdat je dat wel vaker doet misschien?’ vroeg Yvalana.

Doryne trok een onschuldig gezicht, en lachte toen. ‘Oké, oké, ik ben wel naar het Grauwe Woud geslopen. Ik was gewoon nieuwsgierig. Ik wilde de monsters zien.’

‘Je bent een prinses, Doryne!’ Yvalana schudde haar hoofd. ‘Je moet voorzichtig zijn. Er sluipen daar rovers rond!’

‘Ik ben niet gek, Yvalana! Ik ben niet ver gegaan, en al helemaal niet richting het Wilde Woud.’

Yvalana schudde haar hoofd. ‘En wat heb je met je prachtige jurk gedaan?’

Doryne hield onhandig haar arm voor een scheur in de groene zijden stof. Ze opende haar mond om zichzelf te verdedigen, maar sloot hem weer.

Yvalana schudde haar hoofd. ‘Hoe dan ook, de bruiloft gaat al bijna beginnen, dus we moeten gaan.’ Ze trok Doryne mee aan haar arm.

Al pratend wandelden de vriendinnen door het woud, en hielpen elkaar omhoog de steile bergwand op.

‘En?’ vroeg Yvalana, ‘heb je iets gezien, in het Grauwe Woud?’

Doryne glimlachte. ‘Stiekem ben je wel heel nieuwsgierig, hè?’

‘Ik heb een heel vreemd monster gezien,’ zei ze. Ze liet haar stem dalen, alsof ze bang was dat de bomen haar zouden afluisteren. ‘Ik heb een heel vreemd monster gezien. Lange tijd heb ik hoog in een boom gezeten, diep in het Grauwe Woud. Er liep van alles langs: tweehoorns, sabeltandwolven en stekelzwijnen. Een stekelzwijn dat langsliep maakte een eind verderop ineens een vreselijk, angstig geluid. Het werd gegrepen door... door iets.’

‘Kon je niet zien wat het was?’

‘Het waren een soort armen. Lange, slangachtige armen.’

Doryne trok een eng gezicht en bewoog haar armen als tentakels. ‘Het stekelzwijn werd meegesleurd door de lange armen, en verdween krijsend de grond in.’

‘Ik heb weleens vaker gehoord van dat monster,’ zei Yvalana, en er liep een rilling over haar rug. ‘Ze noemen het de duizendkoppige slang. En als de verhalen kloppen, pakt het ook weleens mensen als prooi.’

‘Laten we hopen dat het veel rovers pakt,’ zei Doryne.

Ze liepen verder over de besneeuwde bergrug. Er stonden hier minder bomen, en de bladeren blokkeerden niet langer hun hele uitzicht. Door de openingen zagen ze vele fonkelende sterren. In de verte stak een donkere vorm boven alles uit, hoger nog dan de hoogste bergtoppen. Het was de Oerboom, die daar groeide waar alle bergketens bij elkaar kwamen in het hart van de wereld. De geweldige wortels van de Oerboom vormden bergruggen, en er waren vier grote bergketens die om de Oerboom uitwaaierden. Zij liepen nu op de westelijke bergketen.

Dichter bij de Oerboom werden de bomen dikker en de boomwortels zo groot dat ze er overheen moesten klimmen. Ze waren aangekomen bij hun thuis. De bomen hier werden koningsbomen genoemd. De schors was rossig, en door hun aderen vloeide het kostbare goudgele sap. De sierlijke takken waren sterker dan ze leken.

Ze waren stevig geworden onder het gewicht van de sneeuw die hier altijd lag, in het land van de eeuwige winter. Hoog in de bomen waren huizen gebouwd, met elkaar verbonden door smalle bruggen die kriskras door het woud liepen.

Yvalana en Doryne liepen onder alle huizen door naar de stam van de Oerboom. De stam had de omtrek van een kleine stad en stak bijna driehonderd meter uit boven de bergen. Hij was gevormd als een piramide, breed onderaan en smal bovenaan. Daar spreidden de takken zich uit en overschaduwden duizenden bomen. De bruiloft van de koningin zou plaatsvinden tussen de machtige takken van de Oerboom, de meest centrale plaats van heel het woud.

De vriendinnen liepen over de lange trap die langs de Oerboom naar boven slingerde. Aan de takken hingen lantarens. Het was een lange klim naar boven. Na bijna twee uur lopen waren ze op het punt aangekomen waar de stam van de Oerboom zich splitste in een aantal reusachtige takken. Doryne en Yvalana liepen tussen twee van de takken door en overzagen de enorme holte tussen de takken van de Oerboom. Duizenden Ershai stonden hier en alles werd helder verlicht door de lantarens. De adellijke families stonden vooraan te wachten, keurig in rijen opgesteld. Yvalana zwaaide Doryne gedag en sloop onopvallend tussen iedereen door. Ze zag Nairami staan, haar verloofde. Ze zwaaide naar hem en liep door, naar haar eigen familie. De Anafamilie. Achteraan stond haar overgrootvader. Zijn gerimpelde gezicht was getekend door zilverwitte littekens van vele gevechten. Diepe groeven tussen zijn sneeuwwitte wenkbrauwen toonden jaren van zorgen, maar zijn glimlach was warm.

‘Je bent net op tijd,’ fluisterde hij.

Er begon harpmuziek te spelen en de koningin kwam tevoorschijn. Ze zag er opvallend uit in een wit gewaad, dat in het licht van de lantarens goudkleurig leek. Haar haren waren lang en recht en golfdten over haar schouders. Er was nog geen grijze haar op haar hoofd te bekennen, al was ze bijna zestig. In haar hand hield ze de koninklijke staf. Ze keek de zaal rond, zonder te knippen, met de trotse blik van iemand die het gewend is om de leiding te hebben.

‘Dank u allen dat u gekomen bent,’ zei ze en haar stem galmde over de binnenplaats. ‘Ik wil nu Gerato vragen naar voren te komen.’

Een man kwam naar voren. Hij liep als een kat en de donkere mantel die over zijn schouders hing bewoog nauwelijks. Hij bleef naast de koningin staan, en hij was even lang en recht als zij.

De koningin glimlachte naar hem. ‘Ik, koningin Klasyne van de koninklijke Ynefamilie, neem Gerato, uit de Atofamilie, als echtgenoot, van nu af tot mijn dood,’ zei ze.

‘En ik, Gerato van de Atofamilie, neem Klasyne als mijn echtgenote,’ zei Gerato.

‘Er zal een verbond tussen ons komen dat alleen verbroken kan worden als de dood ons scheidt. Maar het zal niet alleen een verbond tussen twee individuen zijn. Gerato zal welkom geheten worden in de Ynefamilie.’

‘Ik ben vereerd,’ zei Gerato, ‘om toegelaten te worden tot de Ynefamilie.’

‘Het fijkje van de Ynefamilie zal het verbond smeden,’ zei koningin Klasyne.

Er vloog een lichtje bij de koningin vandaan dat wel uit haar hart leek te komen. Klasyne en Gerato strekten hun armen uit en hielden elkaars handen vast.

‘Verbind ons, en heet Gerato welkom in de Ynefamilie,’ beval de koningin haar fijkje. Het koninklijke fijkje landde op de schouder van de koningin. Glimmende groene strengen wikkelden om haar donkere arm. Ze wonden zich om haar pols en om de beide handen van het stel, tot ze bij de schouder van Gerato kwamen. De strengen verwaagden en de band was nu definitief. Gerato’s naam was nu Geryn geworden.

De koningin glimlachte naar haar echtgenoot. Ze hielden elkaars handen nog steeds vast en hieven hun armen nu hoog op naar de sterren.

‘Lang leve mijn echtgenoot Geryn!’ riep de koningin.

De menigte juichte nu. Het geluid galmde door het woud, en het moest nog te horen zijn geweest in het Grijze Woud waar de rovers zich ophielden.

Ineens klonk er gegil. Het gejuich vervaagde en maakte plaats voor uitroepen van afschuw.

Yvalana keek tussen de vele hoofden voor haar door en sloeg toen verschrikt haar handen voor haar mond.

De koningin lag achterover op de grond. Yvalana vroeg in gedachten haar fijkje om wat magie om te zetten. Ze veranderde haar ogen zodat ze scherper kon zien. Nu zag ze een lange pijl, recht in het hart van de koningin. Twee kleurige veren, de een hemelsblauw en de ander zwart met witte stippen, waren aan het uiteinde bevestigd en wiegden vredig heen en weer in een briesje. De koningin was gedood door een Steenhart.

‘Nee!’ riep Geryn, met overslaande stem. Hij hurkte bij zijn bruid neer. Nu snelde de koninklijke familie naar de koningin toe en hun ruggen belemmerden Yvalana het uitzicht.

‘Vind de schutter!’ werd er geroepen, en een aantal Ershai drong zich een weg door de menigte en rende snel de trappen af. Hun mantels wapperden wild achter hen aan. Yvalana zag haar vader en een tante wegsnellen. Dankzij hun scherpzicht speelden leden van de Anafamilie een belangrijke rol in het leger en ook nu zou het van pas komen. De menigte werd verzocht door de zus van de koningin, van wie alleen haar rode ogen emotie verrieden, om terug naar huis te gaan.

Geschokt en in een doodse stilte ging iedereen huiswaarts, tussen de takken door die breed waren als huizen, en langs de trappen de Oerboom af. Yvalana liep naast haar overgrootvader, naar een brug die hen naar hun eigen woonboom leidde. Hun huis bevond zich hoog op twee enorme takken die zich om het huis bogen, waardoor de woning onwrikbaar vast in de boom zat. Het huis was een van de mooiste huizen van het Koningswoud, met sierlijke vormen en grote, verlichte ramen die als ogen het woud in keken.

Het huis telde vele kamers en er woonden wel vier generaties van de Anafamilie. Het grootste deel van het huis bestond uit één grote ruimte, zodat men meestal in dezelfde kamer zat.

Yvalana liet zich neervallen op de purperrode kussens van een bank

bij het raam. Op de satijnen stof waren blauwe schilden geborduurd met op elk schild een oog. Het was het symbool van de Anafamilie. Moeder en overgrootvader gingen tegenover haar zitten en haar grootouders naast haar op de lange bank. Op het tapijt voor Yvalana's voeten lag Zilverwind, haar reusachtige felder. Ze aaide hem over zijn kop. Het katachtige beest spinde zachtjes.

De bediende bracht hun zilverkleurige drankjes in sierlijke glazen. Ze begonnen, nog steeds met gedempte stemmen, te praten.

'De koningin kan dat niet overleefd hebben,' zei overgrootvader, en zijn stem klonk onvast. 'De pijl was recht in haar hart.'

'Het was de pijl van een Steenhart,' zei moeder. 'Ik heb mijn scherpzicht gebruikt om het te zien.'

'Ik ook,' zei Yvalana. 'Er waren twee veren aan bevestigd. Dit moet het werk van een Steenhart zijn.'

Moeder nam een slok van haar drankje. 'De koningin had geen kinderen. Dat betekent dat haar jongere broer, Falaryn, de staf in handen zal krijgen. Volgens de traditie mag het woud niet langer dan drie dagen zonder koning zijn, dus zal dat snel gebeuren.'

Moeder dacht altijd twee stappen vooruit. Dat had Yvalana van haar geërfd.

'Dat betekent dat Doryne kroonprinses zal worden,' zei Yvalana, 'en dan zal ze bij alles moeten zijn wat haar vader doet, om het te leren. Ze zal nooit meer vrij zijn.'

'Dat arme kind,' zei haar grootmoeder. 'Daar is ze nog lang niet klaar voor.'

Yvalana vroeg zich af wat er allemaal zou veranderen voor Doryne. Nog meer regels, tradities en bescherming, dat was zeker. Misschien zou ze haar vriendin wel nooit meer alleen kunnen ontmoeten.

Ze keek door een raam naar beneden. Ershai liepen haastig over de bruggen. Helemaal beneden op de bosgrond rende een aantal felders rond met krijgers op hun ruggen. Yvalana hoopte uit de grond van haar hart dat ze de moordenaar, de Steenhart, snel vinden zouden.

'Het is allemaal toch vreselijk,' zei grootvader hoofdschuddend, 'waarom zouden de Steenharten dit doen?'

‘Het zijn barbaren,’ zei vader.

‘Dit betekent oorlog,’ zei moeder. ‘Dit wordt de Elfde Stormoorlog.’
Grootvader knikte grimmig. ‘En het wordt het einde van de Steenharten. We zullen ze voor eens en altijd verslaan.’

HOOFDSTUK 2

HET GOUDEN FIJKJE

Ooit waren er twee Steenhart broers die zich konden veranderen in Stormvogels. Ze vlogen almaar hoger, tot ze vlak bij de zon waren. De oudste vogel zag het gevaar en beschermde zijn broertje tegen de hitte. De jongste brandde slechts de uiteinden van zijn vleugels en wist te ontsnappen aan de vurige zon. Maar de vleugels van de oudste vogel verbrandden geheel en hij stortte de diepte in.

- Legenden van de Steenharten, 580 na de val van Astartis

Revan zat op het dak van een hoge toren. Zijn benen bungelden gevaarlijk ver over de rand. Vanaf het zwevende eiland kon hij de hele stad onder hem overzien. Het was Lommersmark, het eiland dat hij zijn thuis noemde. De stad leek hoog in de lucht te zweven, slechts ondersteund door een smalle toren van rotsblokken. Uit rots gehakte, massieve muren omringden de stad, en boven de poort spreidde een geweldig beeld van een roodkoparend zijn vleugels. Vroege zonnestralen spoelden over de stad en toverden op al haar schoorsteen-tjes en torens een gouden rand. De ruimtes tussen de torens werden op verschillende hoogtes overspannen door smalle loopbruggetjes.

En daar, dicht bij de Kruispoort, was het kasteelachtige huis dat Revan doelwit was. Daar zou hij landen.

Langzaam, zodat hij zijn evenwicht goed kon bewaren, ging Revan staan. Hij hief zijn armen en spreidde lange, grauwe vleugels. Hij had ze van gebogen planken gemaakt, met de lange, sterke veren van een vale gier. De vleugels waren aan zijn schouders bevestigd met leren banden.

Even stond hij daar op het dak, stil als het beeld van de roodkoparend.

‘Daar gaan we dan,’ fluisterde hij en hij sprong van de toren. Hij suisde vlak langs de muur van het eiland in een vrije val recht naar beneden. Een paar angstige tellen hield Revan zijn adem in. Hij negeerde de stem van zijn broer in zijn hoofd, *denk toch eens na voordat je iets doet*. Hij voelde hoe de vleugels wind vingen en hij maakte een triomfantelijke duik naar boven.

Hij vloog! Met een duizelingwekkende snelheid zweefde hij door de bleke ochtendlucht. Een zwerm rotsgrielen vloog al kwetterend voorbij. Revan lachte en probeerde met zijn vleugels te slaan. Hij was een van hen! Zo vrij als een vogel. Elk moment dat hij vloog, voelde eindeloos.

Revan trok aan twee touwtjes die hij in het gevaarte had gebouwd, en de houten plankjes die hij zo zorgvuldig had bevestigd, lieten de vleugels ietwat verschuiven. Met een ruk trokken ze hem opzij en hij veranderde snel van richting. Na wat oefening lukte het Revan om wendingen te maken. Hij keek naar het eiland onder zich en vroeg zich af of zijn vrienden hem zagen en verbaasd wezen naar de grote vogel hoog in de lucht.

Hij keek naar boven en zijn ogen werden groot van verwondering. Want daar, vlak boven zijn hoofd, vloog een glinsterend, gouden wezentje. De doorschijnende vleugeltjes fladderden opgewonden op en neer. Het fijkje vloog dicht naar hem toe, tot hij de ronde oogjes in het kleine, kale hoofdje kon zien.

Deze kans laat ik me niet ontgaan, dacht Revan. Hij greep naar het fijkje, maar voelde alleen maar lucht. Het fijkje danste voor hem uit in de richting van de stad onder hen.

‘Jij zult me niet ontsnappen!’ riep Revan. Zijn stemgeluid raakte verloren in de gierende wind.

Hij trok weer aan een touwtje en leunde met zijn lichaam naar voren. Als een valk dook hij naar beneden, achter het fijkje aan. De stad kwam alarmerend snel dichterbij, en snel spreidde hij zijn vleugels. Rakelings vloog hij langs de hoogste torens die uit het centrum oprezen en als vingers de lucht in wezen. Het kleine gouden lichtje danste over de daken. In het schemerdonker was het goed te zien. Hij haalde het fijkje snel in.

Het beestje maakte een scherpe bocht en vloog toen regelrecht door een raam.

‘Nee!’ Revan trok verwoed aan de touwtjes en steeg weer op, maar niet snel genoeg. In een doffe klap van versplinterende planken belandde hij op de vloer in de donkere kamer. Kreunend kwam Revan overeind. Zijn vleugels hingen gebroken aan zijn armen. Afgerukte veren dwarrelden langzaam naar de vloer.

‘Wat heeft dit te betekenen!’ krijste een vrouw. Ze stond met een kwast in haar hand en had helderblauwe verf in haar haren. Op de muur achter haar zag Revan een realistische schildering van een man met het hoofd van een roodkoparend. Een regen van blauwe verfspetters besmeurde de muur.

De vrouw liet de kwast uit haar hand vallen. ‘Mijn... mijn schilderij.’ Revan zette een paar wankelende stappen achteruit en trok de leren banden van zijn schouders.

‘Het spijt me!’ zei hij, terwijl hij de kapotte vleugels liet vallen. Hij klom over de vensterbank het raam uit. De vrouw stormde achter hem aan terwijl haar slordige, blauwe vlechten wild om haar hoofd zwaaiden.

Vlug pakte hij de eerste balk boven zijn hoofd en klauterde naar boven. Hij waande zich al bijna veilig toen hij een hand om zijn enkel voelde.

‘Kom terug, jij kwajongen!’ snerpte de vrouw, terwijl ze aan zijn been trok. ‘Ik geef je een pak slaag!’

‘Dat klinkt niet erg aantrekkelijk. Als je nog harder trekt lig ik straks levenloos beneden en is er niemand aan wie je een pak slaag kunt

geven!' riep Revan, die zich hardnekkig vastklemde aan de balk. 'Kan me niks schelen!' gilde de vrouw.

Gelukkig was Revans moeder niet de beste naaister van Lommersmark. De schoen viel uit elkaar van ellende en tuimelde als een paar zielige lapjes leer naar beneden. Revan klom haastig langs een regenpijp verder. De beledigingen die de vrouw hem naar het hoofd slingerde, drongen niet tot hem door. Eindelijk zat hij boven op het rieten dak. En daar, drie daken verderop, vloog het kleine, gouden lichtje. Het vloog verder, en Revan ging er snel weer achteraan. Hij gleed langs het rieten dak naar beneden, sprong op precies het goede moment naar het volgende dak en klauterde daar naar boven. Met grote passen rende hij verder, achter het gouden lichtje aan. Hij haalde het al snel in en sprong van het hoogste punt van een dak. Zijn rechterhand sloot zich om het fladderende wezentje. Revan kwam iets te dicht bij de rand van het dak neer en gleed ervanaf.

'Neeee!' riep Revan terwijl hij achterover naar beneden tuimelde. Gelukkig werd zijn val gebroken door een balkonnetje dat uit een paar aan elkaar getimmerde planken bestond. Het brak onder zijn gewicht en hij stortte naar beneden, met zijn rug in het zand. Langzaam deed hij zijn ogen open. Hij lag in een smalle steeg. Na een paar tellen ging hij moeizaam overeind zitten. Zijn vuist lichtte op door het schijnsel van het fijkje.

'Jij gaat heel veel geld opleveren,' zei Revan met een brede glimlach. 'Laat me gaan, domme Rotshart!' klonk een gedempt stemmetje uit zijn hand. Revan trok verbaasd zijn wenkbrauwen op.

'Jij kunt goed praten voor een fijkje. Wat doe je midden in een dorp?' 'Het... het dorp trok me aan.'

'En wat ben je voor een magiekracht?' vroeg Revan. Hij keek tussen zijn vingers door en zag twee ronde oogjes hem fel aankijken.

'Mijn vorige meester heeft mij veel geleerd.'

'Ja, maar wat voor kracht? Snelheid? Een beter gehoor? Een schutkleur?'

'Ik kan het allemaal,' piepte het fijkje, 'de vraag is wat mijn meester kan.'

Revan lachte. 'Jaja, dat zal wel.'

'Geloof jij me niet?' siste het wezentje. 'Mijn vorige meester is dood, maar hij was een heel knappe Oude.'

'Ik zal je aan mijn stamhoofd moeten geven,' zei Revan. 'Hij heeft recht op alle fijkjies en zal je verkopen aan iemand die een fijkje waard is.'

'Nee!' Het lichtje in zijn hand flikkerde opgewonden. 'Nee!'

'Dan krijg ik vast een beloning,' zei Revan, half in gedachten. Hij kreeg een veel beter idee.

'Stel dat ik je niet naar mijn stamhoofd breng. Wil je je dan aan mij binden?'

Het fijkje bleef stil.

'Nou?' zei Revan.

'Goed,' piepte het fijkje. 'Ik bind me wel aan de domme Rotshart.'

Dat ging makkelijk, dacht Revan. 'Maar nu moet je me wel vertellen wat voor magiekracht jij hebt!'

Het fijkje lachte, een hoog rinkelend geluid, als vallende muntjes. 'Jij gelooft mij niet, hè?' zei het wezentje. 'Het is echt waar, ik kan veel meer dan slechts een ding.'

'Kun je ook... Kun je mij ook laten vliegen?'

'Dat zullen we nog weleens zien,' zei het fijkje geheimzinnig. 'Dat ligt ook aan jou.'

Revan opende zijn hand. 'Als je ontsnapt, vang ik je meteen weer,' waarschuwde hij.

Het fijkje fladderde zijn hand uit en ging op zijn knie zitten. Het sloeg de dunne beentjes over elkaar. Het smalle gezichtje keek Revan chagrijnig aan.

'Hand,' gebood het. Revan strekte zijn arm uit en het fijkje raakte zijn vingertop aan met een klein geel handje. Gouden, glinsterende strengen kwamen uit de hand van het fijkje en wikkelden zich om Revans wijsvinger. De strengen vlochten zich om zijn hele hand tot aan zijn pols en versmolten met zijn huid. Even later was er niets meer van te zien. Het fijkje sprong op zijn schouder.

'Nu zijn wij verbonden,' zei het. Het stemmetje klonk nu veel dichterbij, alsof het zijn eigen stem was, die hij in zijn hoofd hoorde.

Revan keek wat onzeker naar zijn arm, en toen weer naar het wezentje.

‘Gaat dat zo makkelijk?’ vroeg hij.

‘Jazeker!’ riep het wezentje.

‘En nu?’ zei Revan. ‘Kun je me nu laten vliegen?’

Weer lachte het fijkje. ‘Jij weet niks. Het kost veel oefening om magie te gebruiken. Ik ga het jou leren.’

‘Dit wordt almaar vreemder,’ zei Revan. ‘Ik dacht dat fijkjes van mensen leerden.’

‘Maar ik ben veel slimmer dan mensen,’ zei het fijkje. ‘Zeker dan een klein Rotshartje als jij. En dit is jouw eerste les.’

‘Nou?’ zei Revan afwachtend.

Kun je me horen? vroeg het. Ik praat nu in je gedachten.

‘Ik kan je horen!’ zei Revan.

Niet zo hard! Het stemmetje van het fijkje klonk geïrriteerd. Probeer nu eens in je gedachten tegen mij te praten, Rotshart?

Dan is dit jouw eerste les, zei Revan, in zijn gedachten. Wij noemen onszelf Steenharten, niet Rotsharten.

Jouw wens is mijn bevel, Rotshart.

Er klonken luide voetstappen in de smalle steeg. ‘Hé! Jij!’

Het fijkje verdween snel onder Revans bloes.

Een donker silhouet rende naar hem toe. Het was de vrouw van het schilderij. Revan stond op. Een stekende pijn schoot door zijn knie. Met een kloppende knie en maar één schoen strompelde hij bij de vrouw vandaan, eerst langzaam, toen steeds sneller. Hij schoot de hoek om, een drukke handelsstraat in. Karren die getrokken werden door enorme loopvogels reden over de hobbelige stenen. De houten wielen ratelden. Revan snelde tussen de druk pratende en gebarende Steenharten door. De straatstenen voelden heet aan tegen de onderkant van zijn blote voet. Hij raakte met zijn hand een toren van wondervruchten en de goudgele vruchten rolden over de weg. Een regen van verwensingen achtervolgde Revan. Hij keek achterom. De woedende vrouw haalde hem snel in. Haar felgekleurde jurk waaide achter haar aan als vleugels.

Wat een dame, piepte het fijkje in z'n gedachten.

‘Kun jij me niet helpen?’ vroeg Revan. ‘Jij bent toch zo machtig?’
Maar ik kan dat niet zonder jou, Rotshart! piepte het fijkje. *Jij moet eerst de magie leren gebruiken.*

Daar heb ik nu echt even geen tijd voor, dacht Revan.

Hij minderde vaart en liep het Vliegende Varken binnen alsof er niets aan de hand was. De kroeg was vol met kleurig uitgedoste Steenharten en hij hoopte op te gaan in de menigte.

‘Jij hebt mijn schilderij vernietigd!’ De schelle stem schoot boven alles uit. De vrouw stormde op hem af en uit haar gevlochten, blauwige haren waaide een wit-zwart gestreepte veer. Revan schoof een man aan de kant.

‘Hé!’ riep de man. Het goudsap in het glas in zijn hand klotste over de rand.

Revan dook tussen de mensen door. De vrouw en de man kwamen nu beiden achter hem aan waarbij ze mensen ruw aan de kant duwden. Ik moet iets doen, dacht Revan.

‘Ze beledigden de Lommersstam!’ riep hij luid.

‘Wie?’ klonk er woedend. Er kwamen in deze kroeg veel handelaren uit de Klippenstam en de Houwersstam. Er was altijd strijd tussen de stammen en Steenharten grepen elke kans voor een knokpartij met beide handen aan. Vuisten vlogen door de lucht, glazen werden kapotgegooid. Binnen enkele ogenblikken was iedereen in het Vliegende Varken aan het vechten.

Revan dacht dat hij veilig was, maar ineens waren daar die blauwe vlechten weer. De vrouw dook soepel onder een vuist door en drukte Revan tegen de muur. Haar gezicht was een paar handbreedtes van dat van hem verwijderd, en hij zag dat ze niet veel ouder was dan hij.

‘Het spijt me,’ bracht Revan moeizaam uit.

‘Ik had daar uren aan gewerkt,’ zei ze. Haar ogen flitsten. ‘Ik eis dat je me dertig Weru betaalt.’

‘Dat... dat ga ik echt niet doen!’ zei Revan. ‘Dat is veel te veel!’

Hij grabbelde in zijn zakken, en haalde er een glimmende, koperkleurige munt uit. ‘Dit is alles wat ik heb.’

‘Moeten we het met een duel beslissen?’ vroeg de vrouw dreigend.

‘Ik vecht niet tegen meisjes,’ zei Revan.

Ze drukte haar kraag naar beneden. Op de huid van haar nek waren krullende, heldergele tatoeages zichtbaar.

‘Ik was vroeger een Diaan,’ zei ze. ‘Je zou geen schijn van kans hebben.’

Ineens trok een man hem bij zijn arm en zij verloor haar grip op hem. Hij hield Revan stevig vast bij zijn kraag. Zijn ogen verdwenen bijna onder de harige, rode wenkbrauwen. Revan herkende hem; het was de waard. Hij was niet blij met alle vernieling in zijn kroeg. ‘Jij,’ gromde de waard, ‘jij begon dit gevecht.’

Revan spartelde wanhopig tegen, maar hij kon geen kant meer op. Help, riep hij in gedachten tegen zijn fijkje, doe iets!

Het was al te laat. De waard bewoog zijn vuist naar achteren voor een allesbeslissende klap. Revan kneep zijn ogen stijf dicht.

‘Hé!’ riep een bekende stem. ‘Laat mijn broertje los!’

Het was Kendor. Hij stond daar met zijn armen over elkaar en deed zijn uiterste best om intimiderend te lijken. De waard liet Revan los en richtte zijn aandacht nu op Kendor.

‘Als jij zijn broer bent, ga ik je mijn kroeg uit slaan,’ zei hij dreigend. Hij stak zijn hand in de buidel aan zijn riem en haalde er een kleine, rode wondervrucht uit, een terin. Hij stopte de terin in zijn mond en slikte hem door. Er verscheen een onheilspellende glimlach op zijn gezicht terwijl hij zijn spierballen liet rollen. De spieren zwollen snel op, en de aderen in zijn armen puilden uit. Binnen een paar tellen was zijn lichaam twee keer zo gespierd als ervoor.

Valsspeler, dacht Revan.

De waard stortte zich op Kendor, en samen vielen ze achterover tegen de andere vechtende Steenharten aan. De waard had Kendor in een stevige greep, en sloeg hem in zijn gezicht. Kendors hoofd klapte naar achteren, en hij kneep zijn ogen dicht. Met zijn linkerhand bedekte hij zijn bloedende neus, met zijn rechterhand pakte hij een leeg glas van een salontafeltje, dat een moment later in tweeën werd gespleten door een Steenhart achter hen.

Kendor sloeg met het glas naar het hoofd van de waard, maar de man hield hem tegen met brute kracht. De opgeblazen spieren in

de arm van de waard stonden bol terwijl hij in Kendors pols kneep. Met een kreet liet Kendor het glas vallen. Het viel in scherven kapot op de vloer. Revan zette een stap naar voren om zijn broer te gaan helpen, maar hij bedacht zich. Vechten kon hij beter aan Kendor overlaten.

De waard lachte. 'Zelfs zonder een wondervrucht zou ik je tot moes kunnen slaan.'

'Dat betwijfel ik,' zei Kendor, terwijl hij het bloed van zijn gezicht veegde. Hij sprong naar voren en plantte zijn knie in de borst van de waard. De waard sloeg dubbel, en Kendor trok hem naar zich toe. Hij drukte zijn lichaam tegen dat van de waard en gooide hem met een verbazende kracht over zijn schouder. De waard belandde half op de vloer en half op de kapotte salontafel. Hij bleef kreunend liggen terwijl de spieren in zijn armen langzaam slonken. Revan klapte enthousiast terwijl Kendor zich omdraaide. Kendor hield zijn hand weer op zijn bloedende neus.

'Jij kunt wel vechten,' zei de vrouw. Ze had al die tijd staan kijken, en Revan was haar bijna vergeten. 'Jammer voor je dat je zijn broer bent.'

De vrouw draaide zich op haar hielen om en schopte naar Kendor met een enorme lenigheid. Hij bukte, net op tijd om haar zwarte laars te ontwijken. Langzaam rechtte hij zijn rug.

'U bent een Diaan,' zei hij.

'Ik was een Diaan,' corrigeerde de vrouw hem. 'Nu ben ik met iemand uit de Lommersstam getrouwd.'

Ze stond klaar om aan te vallen, maar toen Kendor geen beweging maakte, zette ze haar handen op haar heupen.

'Dan heeft hij een goede keuze gemaakt,' zei Kendor met een glimlach. 'Je ontmoet niet vaak mooie dames die ook nog eens kunnen vechten.'

Hij maakte een vlugge buiging. 'Wat heeft mijn broertje u misdaan, schone dame?'

'Dat... dat jong heeft mijn schilderij vernield.' Haar toon was al enigszins gekalmeerd.

'Wat vreselijk naar,' zei Kendor, en hij klonk nog oprecht ook. 'Men

heeft echt niet genoeg waardering voor de kunst tegenwoordig.’

‘Daar ben ik het nou helemaal mee eens,’ zei de vrouw. Ze veegde een met blauwe verf besmeurde lok uit haar gezicht.

‘Dat joch heeft waarschijnlijk helemaal geen geld ter compensatie,’ vervolgde Kendor. ‘Nu, ik ben een groot kunstliefhebber, en ik trek hier graag mijn portemonnee voor open.’

Revan sloop ongemerkt langs de vechtende mensen. Hij stapte voorzichtig met zijn blote voet tussen de glassplinters door en sprong over kapotte tafels. Eindelijk was hij buiten, en hij haalde diep adem.

Het duurde een paar minuten voor Kendor het Vliegende Varken uit kwam. Onder zijn neus zat opgedroogd bloed en zijn bloes was gescheurd. Hij staarde Revan aan met gefronste wenkbrauwen.

‘Dus,’ zei Revan, die veel te onverstandig was om Kendor eerst te laten spreken. ‘Hoeveel Weru heb je haar gegeven?’

‘Hoe krijg je het voor elkaar!’ riep Kendor uit.

Revan zuchtte.

‘Het was me eindelijk gelukt, Kendor,’ zei hij. ‘Ik... ik vloog! Of zweefde, moet ik eigenlijk zeggen.’

‘Wat?’ Kendor keek hem strak aan. ‘Waar ben je vanaf gezweefd?’

Revan wees aarzelend naar boven, naar het eiland boven hen, waar de Klippenstam woonde. Bijna altijd viel de schaduw van dit eiland over het Lommerseiland heen.

Kendor schudde zijn hoofd. ‘Je had wel dood kunnen zijn. Natuurlijk ging dat fout.’

‘Ik wilde landen in de tuin van die heer Stormzoon. Een paar wondervruchten jatten.’

‘Meneer Stormzoon is een lummel,’ zei Kendor, ‘maar dat geeft je niet het recht om zijn wondervruchten te stelen!’ Kendor zuchtte.

‘Je was ook de hele dag weg. Moeder was ongerust.’

‘Hoe vond je mij eigenlijk?’ vroeg Revan.

‘Ik heb je overal gezocht, en uiteindelijk kwam ik hier terecht.’

‘Maar waarom? Ik ben wel vaker weg.’

Kendors ogen lichtten op.

‘Er is iets bekend over vader.’

‘Maar... dat is geweldig nieuws! Is het schip gevonden?’

‘Het schip is nog steeds spoorloos. Maar een matroos is ontsnapt, en hij... hij heeft verteld dat vader waarschijnlijk door de Ershai is gevangen.’

‘Ik wist het,’ zei Revan. ‘Die ellendige Ershai...’

‘Ik ga hem bevrijden,’ zei Kendor vastberaden. Revan wist dat Kendor er al veel langer over dacht om naar het noorden te reizen. Veel Steenharten maakten een lange reis, een Overreis noemden ze dat. Dan ging je de grens over, dan werd je pas een echte man. En Kendor kon niet wachten om volwassen te worden.

‘Wanneer vertrek je?’ vroeg Revan.

‘Morgenochtend,’ zei Kendor.

Het zou een heel avontuur worden; de reis voerde over de andere zwevende eilanden en door de Bloedvallei. Ze zouden naar het Wonderwoud reizen, waar de mysterieuze Doodloze Dame regeerde, en naar het Grote Woud in het noorden. De reis zou ergens in het Koningswoud van de Ershai eindigen, in het land van de eeuwige winter, als vader daar inderdaad gevangenzat. Misschien zou hij de Oerboom wel kunnen beklimmen! Revan had ineens zin in avontuur. Hij had er genoeg van om hier in het Lommersmark te blijven en elke dag kisten te sjouwen of touwen te draaien voor de schepen. En als ze vader echt vonden en hem bevrijdden, zou vader hem ook nog eens veel serieuzer gaan nemen.

Laten we het doen! piepte zijn fijkje in zijn gedachten, *laten we naar het Grote Woud gaan!*

‘Kun jij mijn gedachten lezen?’ vroeg Revan, verbaasd.

‘Wie, ik?’ vroeg Kendor fronsend.

Revan schudde zijn hoofd. Hij kreeg geen antwoord van zijn fijkje.

‘Ik ga met je mee, Kendor,’ zei Revan.

‘Nee, dat gebeurt niet,’ reageerde Kendor kortaf.

Dat zullen we nog weleens zien, dacht Revan.